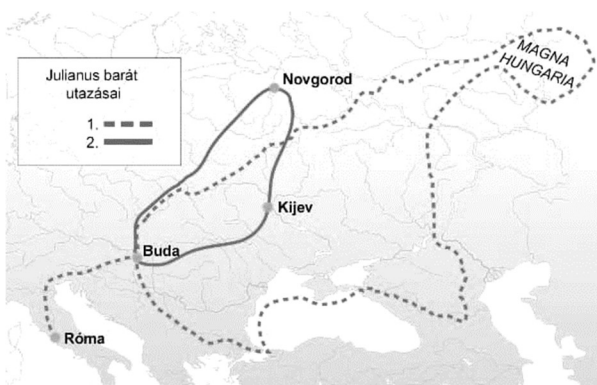

DR. BAKAY KORNÉL:

A keleten maradt magyarságról

Mielőtt néhány szót szólnék a mai helyzetünkről, vizsgáljuk meg Julianus útjának őstörténeti vonatkozásait.

Julianus a Volga balpartján talált rá a magyarokra s a régészeti ásatások beigazolták, hogy itt a VIII- IX-X. században (s utána is) valóban magyarok laktak, hiszen feltártak számos olyan temetőt (Bolsije Tyigani, Tyetyus, Tankejevka, Boise Tarhán, Sztrelitamak), amelyekben magyar egyedek sírjai is megtalálhatók voltak. Baskíriában helynevek (Gyarmat, Jenő, Kondoros, Békás, Édes, Ökörös, Magas, Varjas, Szuvar) és a baskír nyelvben magyar szavak (lep-láb, lapas-lapos, lustái -lusta, apa - apa, szep=jó - szép) bizonyítják, hogy az itteni egykori magyarság neve madzsgar – badzsgar - badzsgirt, azaz baskír volt. Ám ennek nem az az oka, hogy itt lett volna az ún. magyar őshaza, hanem az, hogy Kr.sz. utáni VII. században délről a volgai bolgárokkal együtt felvándorolt a magyarok egy része is ide, s itt telepedett meg. Ezért mondta egyazon nyelvűeknek a baskírokat és a magyarokat Rubruk és Marco Polo. S ezért értette meg kifogástalanul Julianus a baskír-magyarokat 1235-36-ban, mert a madzsgar-baskír magyarok és a hungar-magyarok csak 4 évszázada szakadtak el egymástól, nem pedig másfélezer éve.

De a mongol hódítások után a volgai magyarság eltűnt, asszimilálódott, felvette az iszlám hitet s beolvadt egészen a kipcsakos török nyelvűek közé. Hirmondójuk sem maradt, csak a földben, a sírok halottaiban. Így járunk-e mi is a mostani és a következő évszázadban, ez most a magyarság számára a legnagyobb kérdés. Vajon igaz marad-e a krónikás szava: A magyar nemzetet annyi sok csapás és kifosztás után sem lehetett semmiféle háborúval kiirtani vagy Pannóniából kiűzni és megsemmisíteni!

Most megcsonkítva, kicsi földdarabra zsugorított maradék országunkban ismét abban reménykedünk, hogy Európa szeret minket és minden jóval fog elhalmozni bennünket, ha jók leszünk, ha nem nyaldossuk sebeinket, ha együtt örülünk a minket kifosztókkal, ha megtanulunk kicsik lenni, ha feladjuk nemzeti mivoltunkat...

Az Egyesült Európa gondolata nem új, már 1848-ban hangoztatta Victor Hugo, majd 1923-ban Richard Calgeri (Páneurópa). S utána is erre nótára táncoltak a Marshall-tervtől a Közös Piacon át a Phare-programig. Azt hangoztatják: a nemzeti államoknak vége, a nemzeti érzés idejét múlta kacat. A múltat el kell törölni.

Rájöttek egyesek, hogy nemzeti önbecsülés nélküli, nyomorban élő nincstelen testi és szellemi proletárokat kell rászabadítani a hatalomra, azok mindenkit megdöntenek...

A környező nemzetállamok azonban megmaradnak annak, amik most. Ők lesznek a nyertesek megint. S nekik nem fog fájni, hogy más nép lakja majd az ősi magyar földet.

Gyűjtsük a magyar történelemről szóló igaz könyveket, mert néhány év múlva már lehet, hogy csak ennyi marad az ezredéveket átívelő magyar történelemből.

Nagyjaink, királyaink sírjai a mai kicsiny országunkban üresek. Szent Istvánnak legalább a jobbjára megvan, Imre hercegnek, Aba Sámuel királynak azonban csak hült helye, I. András király tihanyi sírjában megtalált (!) csontokat elvesztették, Szent László somogyvári sírja már a XII. században csak jelképes sír volt, Váradra átvitt szent testét a protestáns magyarok szórták széjjel, így III. Béla király kivételével egyetlen

magyar királynak sincs meg a sértetlen sírja és teteme!

Európának tíz szentet adott az Álmos -Árpád-dinasztia, védelmeztük a keresztény Nyugatot a tatárral, a törökkel szemben, elvéreztünk, elfogytunk, javaink zömét elorozták s mégis, ma is csak velünk van baj. Nekünk nem lehet kettős állampolgárságunk, nem lehet státustörvényünk, nem lehet méltóságunk, nem lehet becsületünk, s végképp nem lehet jogunk. Tűrjük-e vagy ébredünk, ahogyan Sík Sándor ébresztgetett bennünket 1919-ben:

“ Szökj fel álmos óriás, Isten szép magyarja!

Hadd legyen napújulás Annyi béna jajra.

Lélek jöjjön és gerinc, Férfiúi kar.

Félre most, akik tagadnak I

Szembe nézz a virradatnak, Ébredő magyar! “

Az európai fehér emberek alkonya

2022-08-26

Prof. Dr. Bakay Kornél

Sorsom első kegyelmi ajándéka az volt, hogy a Magyar Királyság polgáraként láthattam meg a napvilágot 1940-ben. Első születésnapomon pedig atyáim ősi földjén, a bácskai Magyarokanizsán mosolyoghattam boldog szüleimre, akik a visszacsatolt Délvidékre nyomban hazaköltöztek.

1908-ban, katonatiszt nagybátyám születésekor sem atyai, sem anyai nagyszüleim nem sejtették, hogy 32 év múlva Magyarország népessége annak fog örvideni, hogy ezeréves, ősi területeinek egyes tájai újra részei lehetnek Hungariának. Mert az alatt a bő három évtized alatt szörnyű dolgok történtek a világban és a Kárpát-medencében is. Voltak előjelek, voltak látomások, de senki sem akarta elhinni, hogy Európa nagyhatalmainak és az Egyesült Államoknak az irányító erői képesek olyan gonoszítottakat végrehajtani, mint amit Németországgal, az Osztrák-Magyar Monarchiával és Oroszországgal tettek 1917 és 1920 között. Most sem vagyunk jobb helyzetben a jövőbe látást illetően.

2030-ban vajon milyen lesz Európa? A jövő kifürkészhetetlen, de a törekvések

nagyon is felsejlenek. De az igazságot ki kell mondani, mert az igazság kötelez!

Induljunk ki a 2018-as esztendőből. Évek óta a bevándorlók százezrei özönlenek Európába.

Egy ilyen hatalmas „népmozgalom” nem jöhet létre szervezetlenül. A kezdet, kétségtelenül, a 2001. szeptemberi new yorki toronyházak leomlasztása volt. Ezt követően fordult fel a világ. A világ urai, vélhetően, súlyos döntést hoztak: a keresztény kultúrát, a keresztény civilizációt, először a szülőföldjén, Európában kell elpusztítani! De miért? Kiknek áll útjában a kereszténység? Kiknek áll útjában az európai fehér ember? Buddha követőinek nem, a taoizmus híveinek nem, talán az ateistáknak?

Az európai fehér emberek kultúrája mély gyökerekből táplálkozik. Az ókori Kelet legrégebbi, rejtélyes eredetű emberfajtaiktól kezdve, az antik világ etnikumait europidok alkották, amint a keleti lovas-íjász népek (szkíták, hunok, avarok, kazárok, magyarok) tekintélyes része is europid volt. Ezt ma már az archeogenetika cáfolhatatlanul bizonyítja. Ám vannak más fajtájú emberek is, akiknek mások a génjei, más a bőrszínük, mások a hagyományaik, egyszóval más civilizációhoz tartoznak.

Régebben az emberiséget rasszokra osztották s azt tartották, nincs más igazság a földön, a rassz mindent meghatároz, a rassz a történelem kulcsa. A viláгурalmi erők azonban a rassz, az emberfajta fogalmát nem kívánatosnak minősítették, sőt a rasszizmust a legszörnyűbb szitokszók közé züllesztették, ám a gének uralkodó szerepét többé tagadni nem lehet. „Az elmúlt idők népességéből soha sem az anyagi kultúra él tovább, hanem a gének, amelyek az elhunytak láncolatában fennmaradnak az ősidőktől a jelenkorig.”-mondotta Ricskov, a jeles orosz genetikus 2016-ban. Az emberfajta, a népfaj kifejezésnek van egy biológiai, egy kulturális

és egy mentális jelentése. Biológiai különbség valóban nincs az emberek között, kulturális és mentális azonban igenis van!

Ma azt látjuk, hogy egy sok fajú, multikulturális társadalom gyors alávetése folyik, és nincs más, amely egy népet alkalmassá tehet ellenségei hatalmas támadásának túlélésére, és a nemzet poraiból újra talpra állítására, mint az adott nemzet nacionalista népi és kulturális egysége. A jelenlegi törekvések azonban ezt az egységet, alacsony kulturális szinten álló milliók bevándorlása révén, jól megtervezetten, akarják meggátolni, és a mai nemzedékek gondolkodásában minden hagyományt szisztematikusan el akarnak pusztítani (Heinz Weichardt).

Maximilian Müller XIX. századi felosztása szerint három fő népfaj van a földrésznkön: az indoeurópaiak (az un. árják), a szemiták és a turáni népek.

A szemita népfaj két meghatározó etnikuma a zsidó és az arab. A sémi nyelvek közé tartozik a héber és az arabon kívül az asszír, az arameus, az etióp és mindezek dialektusai. Az antiszemitizmus tehát valójában azt jelenti, hogy ellenszenvvel tekintenek a zsidókra és az arabokra, nemcsak a zsidókra! A zsidókra alkalmazás egy értelmetlen rágalmozás, hiszen az arabellenességet sehol nem nevezik antiszemitizmusnak. Aki ismeri a Talmudot és a Koránt, tisztában van azzal, hogy mindkét nép alapvetően keresztény-ellenes volt és maradt.

Hatalmas erők szervezték és szervezik a bevándoroltatást, nagyon ügyelve arra, hogy a fő tömegek muszlimok legyenek. A jelentkezőket pénzelik, útnak indítják, felvilágosító anyagokkal látják el. S jön az emberáradat messzi földről egy kis hátizsákkal, egy kis kézitáskával, a legmodernebb okos telefonokkal. Hogyan lehetséges ez?

Az 500 milliós Európában manapság 30 millió muszlim tartózkodik, s a nyugat-európai vezetők többsége szerint ez nem jelent semmiféle veszélyt, hiszen mindig voltak betelepülők. De miért most zúdítják rá Európára a migránsokat? S kiknek az érdeke az európai fehér emberek kiszorítása, majd kiirtása?

Egy japán-német származású demográfus, Coudenhove-Kalergi (1894-1972) 1925-ben azt vizionálta, hogy a jövő embertípusa az eurázsiai-negroid, a fehér világnéger (weißer Weltneger) lesz.

Amíg ezekre a kérdésekre nem tudunk, nem merünk, nem kívánunk választ adni, addig nincs garantált jövőnk, csak vegetáló jelenünk!

Van egy népcsoport, amely más rasszok felbomlasztásával vívja ki a világhatalmat, a határok eltörlésével, az országok megsemmisítésével hozza létre a világgöztársaságot.

Új világrendet akarnak. Ne legyenek többé nemzetállamok. Magukat úri rassznak (Herrenrasse) tartják, hiszen Isten szent népeként élnek a földön. Kétségtelenül vannak kiválasztott népek. Szerintem a magyar is az. Az egyik megteremtette a pénz világhatalmát, a másik őrzi Kelet örökségét. De kik veszélyeztetik az európai fehér emberek több ezer éves létét és kultúráját?

A zéró-tolerancia miatt a felvetett kérdésekre senki nem ad választ, nem mer választ adni. A tolerancia türelmet, elnézést jelentő latin szó. A toleráns türelmes, megértő mások hitével, véleményével szemben. „A tolerancia a jelenkori elzüllött társadalmak utolsó erénye. Ha egy erkölcstelen társadalom leplezetlenül és fennhéjázóan minden parancsolatot megsért, akkor csak a tolerancia mentheti meg” (Hutton Gibson).

Magyarország kormánya, láthatóan, felismerte a XXI. század legnagyobb

veszélyét, s bár nagyon felemás módon, de tett is ellene. Egyfelől hangsúlyozza, hogy országunk mindig befogadó ország volt, ami egy tévhit.

Leggyakrabban Szent István királyra szoktak hivatkozni, aki a XI. század elején szeretett fiának, Imre hercegnek írt Intelmeiben – úgymond – szinte felszólította utódait az idegenek befogadására és dédelgetésére.

A hivatalosnak tekintett értelmezés azonban hamis, sőt meghamisított. Az Intelmek 6. fejezetében ugyanis arról van szó, hogy a vendég és jövevény férfiakban (viris) nagy haszon van, ezért méltán állhatnak ők a királyi méltóság hatodik helyén. Ők ugyanis különböző tájakról, tartományokból magukkal hoznak különböző nyelveket, szokásokat, különböző tudományokat, és mindez díszíti és emeli a királyi udvar fényét, bár nyomban hozzáteszi a király, de egyúttal elrettentí a külföldieket a nagyravágyó pöffeszkedéstől (arrogantiam). Ezt követi az agyonidézett és meghamisított mondat: „Mert az egynyelvű és megszokású királyi hatalom (Regnum) gyöngé és törékeny”. Ebben a mondatban a Regnum nem országot jelent! S a kezdő mondatban sincs szó jövevény népekről, hanem vitéz és tudós férfiokról. Szent István király nem azt hagyta örökül utódaira, hogy boldogboldogtalant engedjünk be az országunkba, hanem éppen ellenkezőleg, csak azokat fogadjuk be, akik ráérdemesültek. A feltételekkel befogadott tisztességes és hasznos embereket meg kell becsülni, de csak azon jövevényeket fogadjuk be, akik alkalmasak (idoneus) erre. Törvényt is hozott (I/24) arra, hogy ha valaki vendéget fogad magához, akkor lássa el őt, de a vendég ne hagyja el az ő gazdáját, se lakó szállást ne keressen másnál.

A befogadott, beengedett idegen vitéz vagy más vendég tehát nem kóborolhatott tetszése szerint az országban! Olyannyira nem, hogy a nagy utód, Szent László király

még az idegen papok ellenőrzését is előírta: „ha valamely jövevény egyházi személy (hospes clericus) a püspök ajánlólevele nélkül jön a mi hazánkba (in hanc patriam) bírói vizsgálattal vagy tanúvallomással kell megvizsgálni, nehogy kóbor szerzetes vagy gyilkos legyen”.

A kolostoroknak is szigorúan előírta, hogy sem szerzetest, sem apácát, vizsgálat nélkül, még a püspök és az apát sem merészeljen felvenni. Később Kálmán király is előírta ezt, hozzátéve még: akiket pedig befogadunk, meg kell vizsgálni, hogy igaz úton jöttek-e? „Azért, hogy ha valamelyiküknek valami rossz híre ütné meg a fülünket, az ilyen váljon meg a hivatalától, amíg a törvény szerint igazolja magát, vagy pedig takarodjék (!) ki az országból (vel terra eliminetur)”.

De ha ennyire egyértelműek a forrásaink, akkor miképpen tudták az ellenkezőjét elhíttetni már a középkorban is, majd mind mostanáig?

Könyves Kálmán udvarában jelentős befolyásra tett szert egy idegen pap: Hartvik püspök, aki egy új Szent István-legendát írt, telis-teli tüzdelve olyan elemekkel, amelyekről korábban szó sem volt. Ilyen a Szent Korona pápai küldésének hamis históriája, és ilyen az idegenekre vonatkozó részek átértelmezése: „István király azt akarta, hogy országa minden vendégnek nyitva álló menedéket nyújtson, így mindenkinek (liber omnibus) szabad bejárása legyen, ha akárki belép, senki se merészelje megsérteni vagy zaklatni valamiben. Ez így is történt, mert amíg élt, egy vendéget sem mert senki zaklatással háborgatni.” Hartvik püspök azonban nem mondott igazat, mert még saját korában sem fogadhatott be országunkba senki sem idegeneket, kezesség nélkül. Sőt! Az izmaelita (muszlim) és a zsidó kalmárok más vallású és más szokású csoportjait külön ellenőrzés alá vetették királyaink. De nem tettek kivételt a „művelt nyugat” embereivel

sem, amint ezt Szent László törvénykönyvének 31. §-a kimondja: „akik a magyarság törvényes szokásait követni nem akarják...ha azt mondják, hogy a mi jobb szokásunk nekik nem kellemes, menjenek, ahová akarnak! De a pénzüket, amit itt kerestek, hagyják itt, hacsak eszükre nem térnek.”

II. András királyunk az 1222. évi Aranybullában (26. §.) megtiltja a birtokok eladományozását, kivált az idegeneknek, másutt (23. és 24. §.) arról rendelkezik, hogy „ha rendes emberek jönnének az országba, az ország tanácsa nélkül ne jussanak méltóságra! Pénzváltó kamaraispánok, sókamarások és vámosok csakis magyar nemesek (nobiles Regni nostri) lehetnek, zsidók és muszlimok (Ismaelitae et Judaei, fieri non possint) nem! Az országba jövő nemes vendégeket, hacsak nem akarnak itteni lakosok lenni, méltóságra ne emeljék, az ilyenek viszik ki ugyanis az ország gazdagságát.

Nemzeti fejedelmeink és királyaink szívesen engedtek be az országba jövevényeket, kivált, ha azok nyelvi és genetikai rokonságunk köréből származtak, mint például a besenyők és a kunok, de más fajtájúakat is befogadtak, sőt kiváltságokkal halmoztak el, mint például a szászokat. Amikor azonban a behívott Német Lovagrend a Barcaságban önkényeskedni kezdett és felajánlotta a területet a pápának, II. András királyunk kiverte őket az országból!

A Magyar Királyság a XII. században Európa vezető hatalma volt, a XIII. században azonban csökkent a súlyunk, nem utolsósorban a legalább 300 ezer áldozatot követelő mongol invázió miatt. 1242 után került sor az első nagyobb arányú, legalább 200-300 ezres, idegen ajkú népesség betelepítésére, de ezek egyáltalán nem módosították az általánosan elterjedt magyar nyelvhasználatot. Az egyszerű embereket is áthatotta a magyar mivoltuk tudata.

A királyi hatalom meggyengítésében komoly szerepe volt az idegeneknek, ezért nagyon szembetűnő a XIII. századi magyar királyság népei körében tapasztalható idegengyűlölet (xenofóbia) felerősödése. Az eredetileg közrendű, de szabad (!) magyarok fölött egy vér szerinti (sanguinis nobilitás) magyar nemesség, kisebb részben idegen eredetű előkelők uralkodtak, de a lakosság zöme (70-80%-a) magyar volt. Erős volt az összetartozás-tudatuk.

A XII-XV. században, a korábbi időkhöz hasonlóan, a Kárpát-medence lakható egész térségét benépesítő magyarság, minden kényszerítő eszköz nélkül, képes volt asszimilálni az idegen ajkúakat, olyannyira, hogy a külföldiek alig tesznek említést szlávokról és oláhokról, egészen a XIII. századig. Ez nyilvánvalóan csakis úgy volt lehetséges, hogy a magyarság – ellentétben a hivatalos állásponttal – nagy lélekszámú népként érkezett a Kárpát-medencébe. A IX. századi 20-30 millióra becsült Európa kellős közepén megtelepült őseink legalább 1 millióan voltak. A XII. századra országunk népessége elérhette a kétmilliót, amely a 38-40 milliónyi lakosságú Európának igenis számottevő népcsoportja volt. Csakis így növekedhetett a magyar nemzet a XV. századra négy millió fölé a mongol invázió után, figyelembe véve a középkori 2-3 ezrelékes szaporodási rátát.

Kormányunk politikáját meghatározó személyiségek ugyanakkor lebecsülik azt a történelmi tény, hogy a most Európába bezúduló muszlimok a világtörténelem harmadik arab-muszlim invázióját jelentik!

A Kr. sz. utáni VII. századtól (630) a jelenkorig eltelt 1388 esztendő alatt most indítanak harmadjára hatalmas támadást a világ és az európai civilizáció ellen! Az első 635 és 780 között ment végbe, amikor az arabok elfoglalták Szíriát (a jármuki csata 636-ban), Egyiptomot (640), Perzsiát (651), majd a VIII. század elején Indiát (ekkor

indultak meg a cigányok Európa felé!), Gibraltárt és Cordobát (711). Nem sokkal később hatalmukba kerítették Közép-Ázsiát is.

A második muszlim invázió a XIV-XVI. században érte el Európát a szeldzsuk/oszmán törökök támadásai révén, akik már 1076-ban elfoglalták Damaszkuszt, s az európai uralmukat megőrizték lényegében 1918-ig!

Az emberiség történetének egyik nagy titka, mindeddig nyilvánosságtól védett nagy rejtélye, hogy a 3 millió km²-es, zömében sivatagból álló Arab-félszigeten élő beduinok és jemeniek, akik a Kr. sz. előtti első évezred elejétől lényegében tevetartó sivatagi rablók voltak, hogyan válhattak a világtörténelem alakító tényezőivé egy félévszázad alatt?

A titok nyitja Mohamed próféta személyében és tanításában keresendő, aki 570 és 632 között élt, előbb Mekkában, majd Medinában. Valamiféle hatalmas erőnek kellett születnie, amely révén az arabok a szent háborúikban (dzsihád) rendre győzedelmeskedtek. Mi adta az araboknak, majd a megtérített más népeknek ezt a belső erőt? A Mohamed által létrehozott iszlám vallás, amely szó szerint ugyan odaadást, engedelmisséget jelent, valójában azonban egy fanatikus, cselekvő, támadó vallás, amely a háborút vallásos kötelességnek tekinti. Mohamed a háború és a felforgatás prófétája volt! Mohamed új ősoket és új azonosságtudatot adott az araboknak és a nem arab muszlimoknak. Jelentős számú perzsa, kopt, szír és türk is áttért az iszlám hitre. Az iszlám alulról építkezett, az uralkodó elv a közösség konszenzusa lett. Az alap pedig a Korán és a szent hagyomány (szunna). A köznép tagjai könnyen azonosultak az iszlámmal, amelyben nincs arisztokratikus hierarchia, nincs papi rendje.

A Koránban foglaltak az élet szinte minden területét szabályozzák, számunkra

azonban a legfontosabb az, hogy a nem-izlám országok ellen harcolni kell! Néhány példa: Korán 4. szúra 101-104. sor: „A hitetlenek nyilvánvaló ellenségeitek. Még az istentisztelet idején is a fegyverek legyenek a kezetek ügyében, és ne lankadjatok a hitetlen nép üldözésében!” 9. szúra 5. sor: „Öljétek meg a pogányokat, ahol csak föllelitek őket. Fogjátok el őket! Ostromoljátok meg őket! Állítsatok nekik csapdát az összes leshelyről.” 41. szúra 27. sor: „Szörnyű büntetést ízeleltetünk meg a hitetlenekkel és a legrosszabb tetteikért fogunk megfizetni nekik!” 47. szúra 4. sor: „Amikor összetalálkoztok a hitetlenekkel, akkor vágjátok el a nyakukat! Mikor azután nagy rontást tettetek bennük, akkor szorosan kötözzétek meg őket.”

A muszlimok nem mind arabok. A perzsák, az afgánok, a pakisztániak, az azerik, a csecsenek, a dagesztániak, a törökök, etc. nem arabok, de mindannyian Allah katonáinak tartják magukat, akik a próféta tanainak terjesztéséért bármikor készek az életüket feláldozni. Csak az iszlám hitű országok törvényesek, az összes többi háborús terület, azaz hadszíntér (dar al-harb), amely ellen fegyvert kell fogniuk.

Amikor alaposabban megnézzük a végtelen sorokban menetelő bevándorlókat, azt látjuk, hogy az emberek zöme fiatal, kiváló erőben lévő, a katonai alakzatokat jól ismerő férfi, mindenféle személyi igazolvány és okirat nélkül. Ilyen „menekült áradat” még nem volt Európában! Igenis félni kell tőlük, mert rejtett céljaik vannak. Erre tanít bennünket a történelem.

Már az első invázió idején, a Kr. sz. utáni VII-VIII. században megmutatták kegyetlenségüket, és nem elsősorban a saria (vallási jog) alkalmazásával, hanem azzal, hogy az elfoglalt területeken a szellemi vezetőket, a politikusokat, a katonákat, a tudósokat összefogdosták, és közülük sokat, irgalom nélkül, lefejeztek. 712-ben Muávija

kalifa hirhelt hadvezére Kutejba ibn Muszlim a közép-ázsiai Korezmben összegyűjtette a korezmi levéltárak hatalmas anyagát, majd az összeset elégettette, hogy az iszlámmal ellenétes ősi hagyományok megsemmisüljenek. A tudósokat pedig kivégeztette.

Az Omajjádok korában, Mezopotámia kormányzója, a kalifa testvére, az iszlámra áttérni nem akaró keresztény örményeket, saját templomukba zárva, elégettette. Ugyanezt megtették a muszlim hitű oszmán törökök (akik nevüket az 1299-től 1326-ig uralkodó Oszmánról kapták, valójában oguz törökök voltak) az elmúlt több száz esztendőben, számtalan esetben. A legborzalmasabb az örmény holokauszt volt, amikor az ifjútörökök a XIX. század végén (1894-1896), két esztendő alatt lemészároltak 4 millió keresztény örményt. 1915. április 24-én Konstantinápolyban, az oda hurcolt 800 örmény tudóst és egyéb értelmiségit lefejezték és a fejüket gulákba rakták.

A XVI-XVII. századi török hódoltság tette tönkre a Magyar Királyságot is, amikor a magyar lakosság tetemes részét kiirtották vagy rabságba hurcolták. A legsűrűbben lakott ősi magyar Délvidéken valóságos hungarocidiumot hajtottak végre, egész megyéni területek (Szerémségben, Bánátban, Bácskában, a Temes-vidéken) váltak néptelenné, de az ország lakossága általánosan is erősen csökkent. A muszlim törökök nálunk általában nem kívánták meg az iszlám vallásra áttérést, mivel belátták, hogy a muszlim hit és a kereszténység között áthidalhatatlan a szakadék.

Ma, amikor folyamatosan özönlenek a muszlimok százezrei Ázsiából, a Közel-Keletről, Afrikából Európába, mit kell megtanulnunk a történelemből?

Legelőször is azt, hogy mind az első hatalmas invázió idején, a Kr. sz. utáni VIII-IX. században, mind az oszmán török

birodalom korában a XVI-XVIII. században, a hódítókat csakis erővel lehetett megállítani, visszaszorítani. Ezért maradt meg Kelet- és Közép-Európa területén az avar birodalom, a kijevi Rusz, a bolgár állam, a bizánci császárság és Kazária. Kazária alkotó eleme volt a magyarság is, s ez az állam komoly katonai erővel állította meg keleten az arabokat, illetve a muszlimokat. Nyugat-Európában is csak katonai erővel sikerült útját állni a muszlim arabok előretörésének (Martell Károly győzelme 732-ben Poitiersnél). A spanyol földön létrejött cordobai emiratus 711-től négyszáz évig virult s a reconquista csak 1212-ben győzedelmeskedett.

Az oszmán török muszlimok térhódításának csak a fegyverek ereje tudott megálljt parancsolni a sok évszázados történelem tanúsága szerint. A határokat tűzparancs nélkül soha, sehol sem lehetett megvédeni, valódi támadás esetén. Most még fegyvertelenek a bevándorlók, de sokak véleménye szerint, néhány évtized múlva megkezdődhet a fegyveres harc. Az elnemzetietlenített, liberális maszlaggal eltompított agyú németek és svédek tétlenül és bambán szemlélik a randalírozó tömegeket, és a sok merénylet ellenére sem gondolnak arra, mi lesz, ha fegyveres sereggé válnak?

Jelenlegi országunk nem rendelkezik komoly véderővel. A trianoni diktátum által engedélyezett 30 ezer fős hadsereg szintjét sem éadjuk el. Létre kellene hozni a nemzeti gárdát, fel kellene fegyverkeznünk, mert minket senki sem fog megvédeni. Nagy kérdés, hogy mennyi időnk van még? 2030-ig el lehet végezni a legsürgősebb tennivalókat, de csak akkor, ha a tömegeket ámulatba ejtő látvány-beruházásokat háttérbe szorítjuk. (A lőterek megnyitása jó irány.)

Napjaink titkos, nagy talánya, hogy a világ urai miért most döntöttek a harmadik nagy invázió megindításáról? Még nagyobb rejtély, hogy a globális legfőbb erők az USA-ban és Izraelben (közte a zsidó szervezetek, élükön Soros Györggyel) miért pénzelik ezt az inváziót?

Ami ma folyik, biztosan Európa, az európai fehér emberek pusztulásához vezet. Európa már tele van mecsetekkel (csak Franciaországban közel 2400 áll!), s a dúsgazdag Szaud-Arábia további kétszázat kíván felépíteni a keresztény Európában úgy, mintha már most az övék volna ez a földrész is.

A nekünk meghagyott Magyarország sem kerülheti el végzetét, ha területeinket feltöltik bevándorlókkal. Történelmünk megmutatta, hogy a XVII. század óta a magyarságnak már nincs meg a békés és spontán asszimiláló képessége. Sem a betelepült szerbeket, sem a románokat, sem a németeket nem tudtuk magyarrá tenni. A végzetes népességfogyás pedig azt sejteti, hogy ezt a mostani, Európa elleni hatalmas és iszonyatos merényletet mi sem fogjuk túlélni, hacsak valamelyik világhatalom „védelmébe” nem veszi kis országunkat, esetleg a Kárpát-medencét, az egykori Hungáriát. Mintha volnának erre utaló jelek a Közel-Kelet egyik nagyhatalma részéről. De sötét felhők nélküli, nyitott az égbolt kelet felé is, ha lesz még a Duna-Tisza mentén magyarul beszélő, magyarul gondolkodó, magyarul imádkozó, erőből duzzadó népesség 30, 50, 80 év múlva, és nemcsak magamfajta aggastyán, aki – ha megérné – éppen 90 éves lenne 2030-ban. És a sírjainkra leborulnának-e az unokák és a dédunokák, vagy csak egy angol nyelvű lapot küldenének valahonnan a nagyvilágból, hogy „részvétünk.”